

[Leif Hermann]

Vi burde nok dengang nøjere have analyseret den registerudvikling, der havde fundet sted inden for de offentlige myndigheders område, og vurderet loven i lyset af, hvorvidt de ændringer, der var sket i registerudviklingen og registeropbygningen siden den første lov om offentlige myndigheders registre fra slutningen af 1970'erne, burde få os til at overveje en langt mere grundlæggende revision af lovforslaget end den, der fandt sted i 1987.

Den lov, som på det tidspunkt blev revideret i 1987, baserede sig måske på en registeropbygning, der i højere grad koncentrerede sig om store og centraliserede registre, og derfor måtte det med den udvikling, der er sket siden, naturligvis blive noget skævt, når man kan konstatere, at registre i dag er et arbejdsredskab for den enkelte sagsbehandler, at ting, som tidligere blev skrevet ned på papir, nu bliver skrevet ind på dataskærme og på den måde skaber problemer i og med, at man af retssikkerhedsmæssige årsager har stillet krav om registerforskrifter, politisk beslutning osv.

Vi har derfor forsøgt på i det lovforslag, der er fremsat, at fastholde det retssikkerhedsmæssige sigte, der hele tiden har ligget i SF's registerpolitiske holdninger, nemlig at sige: Hvor er det, dette retssikkerhedsspørgsmål spiller den største rolle? Hvor er det, at vægtskålen helt afgørende og entydigt skal veje ned til fordel for retssikkerheden? Ja, det er selvfølgelig for de registre, hvor man registrerer personfølsomme oplysninger. Det er meget afgørende for os, at det er de personfølsomme oplysninger, der beskyttes og får en endda overordentlig stærk beskyttelse – en beskyttelse, der er så stærk, at vi faktisk har lavet et egentligt forbud mod samkøring af registre med den slags oplysninger i.

Det vil også være hovedledetråden for os i den kommende diskussion om ændringer af loven om offentlige myndigheders registre. Det er jo ikke noget tilfælde, at lovforslaget kommer nu, og vi har også forstået det signal, der betyder, at vi ikke får det færdigbehandlet i denne samling. Det er ment som, kunne man sige, et oplæg til en debat – et oplæg, som anviser nogle konkrete veje, man kan gå, i det øjeblik man både skal opretholde et retssikkerhedskrav og sikre, at den offentlige forvaltnings troværdighed som serviceorgan over for borgerne fortsat kan være til stede.

Vi er naturligvis indstillet på på en konference, hvad enten den nu finder sted i justitsministerens regi, eller den finder sted i det kommunale regi, at tage en grundig drøftelse ikke bare af de forhold, vi har fremdraget i lovforslaget, men også om alle øvrige forhold, der falder ind under den gældende lov.

Med disse ord skal jeg endnu en gang takke ordførerne for de venlige bemærkninger, og jeg ser frem til, at enten de kommunale organisationer, som jo tidligere har annonceret, at de ville indkalde til en registerkonference, eller måske oven i købet ministeren på baggrund af sine venlige bemærkninger snarest indkalder til en sådan konference. Når vi har udarbejdet forslaget som et lovforslag og gjort det så konkret, som det er gjort, er det også et udtryk for, at vi ønsker, at sagen holdes i gang, og at vi kommer frem til nogle beslutninger i næste folketingsamling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 65:

Forslag til folketingsbeslutning om børns og unges arbejde ved oplæring i landbruget.

Af Ernst B. Schmidt (FP) m.fl.
(Fremsat 13/3 90).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

De gældende regler om børns og unges traktørkørsel findes i Arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 103 af 15. februar 1989. Heraf frem-